

DEN DOLDA FLOTTEN

Nästa morgon vaknade Albert och Rappa av att det regnade. Det smattrade mot fönsterblecket och det blev randigt av alla regndroppar som tävlade ikapp ner för rutorna. De låg båda kvar i sängen och lyssnade. Det var tyst i huset så mamma och pappa hade nog redan gett sig av.

När de så småningom hade gått upp och ätit frukost frågade Rappa om Albert möjligen hade en karta. Hon tänkte att hon med hjälp av den skulle kunna lista ut var hon var någonstans.

Albert gick bort till bokhyllan där han letade bland böcker och papper. Efter en stund hittade han en karta där man kunde se Alvenbastra och några större byar runt omkring.

– Den här kanske passar, sa han och vecklade ut kartan på golvet.

– Vad är det här? frågade Rappa och pekade på ett stort område inte långt från Alvenbastra.

– Det är en sjö.

– Jag tycker den verkar bekant. Dit ska vi! sa Rappa bestämt och reste sig upp.

– Nu? undrade Albert.

– Ja, det är nu som gäller, sa hon och började gå mot dörren.

– Vänta ett tag. Vi kan ju inte bara sticka iväg så där utan vidare. Vi måste ju ha med oss lite matsäck.

– Okej då. Se till att ta med det som du tycker vi behöver så väntar jag utanför.

Albert fick väldigt bråttom att packa ner det nödvändigaste i sin ryggsäck. En bit falukorv, lite mjölk i en termos, en brödbit och så kartan. Innan han gick så skrev han en lapp till mamma och pappa.

Hej. Vi har gått till Långsjön. Kommer hem klockan fem. Albert och Rappa.

Nu hade klockan hunnit bli tio på förmiddagen. Regnmolnen hade dragit vidare och solen sken från en klarblå himmel när de gav sig av.

När de kommit en bit utanför byn tog Albert fram kartan.

– Om vi är smarta kan vi snedda genom skogen ner till Långsjön.

De vek av på en liten stig och snart var de framme på andra sidan sjön där aldrig någon brukade vara.

Nere vid vattnet låg ett fallfärdigt hus. Den röda färgen hade för länge sedan flagnat och de gröna fönsterluckorna hängde på sned. En del fönsterrutor hade

gått sönder och tegelpannor hängde ut över hängrännorna eller saknades. Det växte till och med ett litet träd inne i huset som stack ut genom ett hål i taket.

– Tror du att det spökar här inne? undrade Albert.

– Det finns inga spöken. Det är bara i ditt huvud i så fall, svarade Rappa och puffade upp dörren med nosen.

Det gnisslade lite otäckt när den långsamt gled upp.

När de klev in i huset stannade Rappa till och sniffade.

– Märkligt, här luktar grävling, sa hon och hoppade upp med frambenen på en fönsterbräda och tittade ut. Så gick hon in i det gamla köket. Här hade det en gång i tiden funnits en vedspis och en diskbänk. Nu var allt bortplockat och ur skorstenstocken, där den gamla spisen en gång stått, hade det ramlat ner löv och torra kvistar.

Hela huset var verkligen skruttigt och tapeterna hade börjat släppa från väggarna. Allt var dammigt och det låg sågspån och skräp på golvet.

– Det här får bli vårt hemliga ställe, sa Albert och öppnade dörren till en garderob. Där inne låg det gamla tyger och ett par filtar som faktiskt såg riktigt fräscha ut.

– Här finns det filtar som vi kan använda om vi vill sova över. Fast då får vi ligga på golvet, sa Albert och tog av sig ryggsäcken samtidigt som han satte sig ner. Så plockade han upp falukorven och brödet som han delade upp i två lika delar.

– Här, lunchen är serverad.

Innan Albert knappt börjat äta hade Rappa redan glufsats i sig både falukorven och brödet. Sedan satt hon och tittade med stora ögon medan Albert åt.

– Ja, du får väl en bit till då.

När de hade ätit färdigt började Albert plocka bort några brädor som låg och skräpade under fönstret i köket. Just när han öppnade köksfönstret för att slänga ut brädorna hörde han ett väldigt oväsen utanför.

Ur ett hål under huset rusade en grävling med full fart ner mot sjön.

– Rappa!!! En grävling, en grävling, ropade Albert allt vad han orkade.

– Ja, det var ju det jag sa. Inte så konstigt. Det luktade grävling lång väg, svarade Rappa lite självsäkert.

Nu stod de båda och tittade ut genom fönstret. Men någon grävling syntes inte till.

– Han stack ner mot sjön, sa Albert med andan i halsen och pekade på en liten upptrampad stig som slingrade sig ner mot vattnet.

– Kom! Vi kollar vart den tog vägen, föreslog Rappa.

Albert satte snabbt på sig ryggsäcken och så gav de sig av. Rappa gick först.

De följde grävlingens stig ner mot sjön. Rappa tog några steg åt gången. Så stannade hon och sniffade. Efter bara ett par hundra meter var de nere vid vattnet.

De gick utmed stranden och Rappa kände fortfarande vittring av grävlingen. Här var det svårare att ta sig fram och de fick klättra över stockar och stenar. En stor al som delvis hängde ut över vattnet gjorde att de nästan fick vända. Men Rappa kunde krypa under och Albert klättrade över.

När de kommit till andra sidan av den väldiga trädstammen fick de syn på något märkligt. I en liten vik, inbäddad i grenar och klätterväxter skymtade de en del av en flotte. Den var väldigt svår att upptäcka, för tiden och naturen hade kamouflerat flotten så den nästan inte syntes.

– Är det där grävlingen bor? frågade Albert.

– Nej, jag tror inte det. Grävlingar bor för det mesta i gryt. Alltså jordhål som de grävt ut. Det händer också att de gräver sig in under hus. Men jag har aldrig hört talas om att de vill bo på en flotte.

När de kom närmare såg de att flotten var ganska stor och gjord av stockar. Mitt på flotten stod en timrad stuga. Den hade en dörr, två fönster och en skorsten. Så var det ett lågt staket runt hela flotten.

– Vad gör vi nu? viskade Albert.

– Jag vet inte – men jag undrar om det finns någon där inne i stugan.

I samma stund hördes det svaga ljud från flotten. Albert och Rappa tog ett par steg tillbaka och nu kunde de tydligt höra några som diskuterade livligt med varandra. Efter ett tag blev det tyst och så öppnades dörren försiktigt på glänt. Ut genom dörröppningen såg de grävlingen sticka ut huvudet och spana åt olika håll. Så stängdes dörren och de kunde åter höra upprörda röster inifrån stugan.

Rappa funderade ett tag. Så tog hon tag i en stor gren som hon slängde med all kraft i vattnet strax framför flotten.

Nu blev det fart ombord. Ut ur dörren kom grävlingen och en hund. Båda sprang de runt och spanade åt olika håll.

– Titta, en hund, sa Albert ivrigt och ställde sig bakom Rappa.

Rappa stod stilla en lång stund och bara stirrade.

– Du, det är ingen fara. Vi kan gå fram, sa hon till slut och ropade.

– Hallå där ute på flotten! Får vi komma ombord?